

SILE... NÄÄGU, MEHE TEGU

Habemeajamine võib olla nii tavaline rutiin kui ka isiklik tseremoonia, igapäevane nuhtlus või naudinguaeg. Ise raseerimine oma võlude ja valudega nõuab vahendeid ja oskusi, kuid mingi põhjusel tundub, et habemeajaja juures käimine on peamiselt asjatundjate ja dändide hobi.

TEKST ILARIA DANIELI

Tomasi di Lampedusa "Leopard" on üks müüdumaid Itaalia romaane. Sitsiilia elust 19. sajandi lõpul pajatava raamatu kõrval on paljude itaallaste mällu sööbinud Lucchino Visconti teleekraanidele viidud versiooni tähtis stseen, milles peategelast kujutav Burt Lancaster ajab habet.

Habemeajamine on üks mehisemaid tegevusi (ja seetõttu on paljudele naistele meeltnööda seda maskuliinset tegevust jälgida) ning pea ainuke kehahoolduse tüüp, mida aktsepteerivad isegi kõige mehisemad mehed. Kuid seitsmekümnendate lõpuni oli ise kodus käisiti habet ajavaid mehi pigem vähe: enne odavaid, lihtsasti kasutatavaid ja hügieenseid ühekordseid žilette hoidsid nad oma habeme pikana või käisid habemeajaja juures. Ükskõik kas tegu oli talupoegade või linnapeadega, nendes salongides käisid kõik – ja mitte ainult habeme, vuntside ja juuste eest hoolitsemiseks, vaid ka kamraadidega kohtumiseks. Põhjus, miks tänapäeval habemeajamissalongid niivõrd populaarsed pole, ei lasu siiski nende vanamoelisuses, vaid moodsa mehe elustiilis ja -rütmis. Noorte Itaalia ja Ameerika dändide jaoks on habemeajamissalongi külastamine aga au sees ning New Yorgis saavad niisugused kohad aina rohkem kliente. Ehk ei ole selle taga vaid David Cronenbergi "Cosmopolis", kus peategelane Robert Pattinson sõidab läbi linna oma lemmikhabemeajaja juurde, põhjustades sel moel oma elus suure kaose.

1940. aastatel toodetud žiletikarbid.